

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐξελευόμεν καὶ πάλιν ὅσῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια κί' ἐνιακόσια καὶ δεκαοκτώ,
νῆνα τὸ Ταμείο σ' ἔδους ανοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προξέμει.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκτ' ἀφράγκα εἶναι μόνου.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δέκ' ἀφράγκα καὶ ὅσ' τὸ γέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τοσελεπῆ
ὅτι κολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κί' ἐποιοῦς ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλει.

Ὀγδόη Σεπτεμβρίου
καὶ σφαδασμοὶ θηρίου.

Χίλια τριανταπέντε καὶ τετρακόσ' ἀκόμα,
παντοῦ φρικτὰ σφαγεῖα καὶ πτωμαίνης βροῦμα.

**Φασουλής καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος, σκέτους.**

Φ.—'Στὸν Ρήγα τὸν Ἀλέξανδρο, ποῦ βασιλεύει τό-
[ρα,

ἀκόμη δὲν ἐπῆγαμε σάν μάγοι μὲ τὰ δῶρα.
Τὸν Ρήγα τὸν Ἀλέξανδρο θαρρῶ πῶς τὸν ἔχασαμε
μὲς στοῦ ντιουνιὰ τὰ χάλια,
ὅπου κί' ἔμεις ἐχάσαμε
ταβὰ καὶ τὰ πασχάλια.

Μέσα σὲ τέτοιαις ἐποχαῖς,
μέσα σὲ τέτοιαις ταραχαῖς,
ὅπου κί' ἔμεις ἄσασίσαμε,

Γι' αὐτὸν δὲν βγάλιαμε λαλιά,
καὶ τὸν καινούριον Βασιλεῖ
δὲν τὸν ἐχαρετίσαμε.

Η.— Καινούριος Ρήγας, Φασουλή,
κί' ἀκόμη μέσα ὅσῃν Ἀδελφῆ
δὲν παρουσιασθήκαμε.

Καὶ τὸνομα τοῦ Βασιλεῖ
ἐπῆρασε, μαρὲ τσολιῖ,
καὶ δὲν τὸν ἔθυθηθήκαμε.

Φ.— Ἐμπρός λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, νὰ πάμε ὅσ' το-
[λάτι,

καὶ νὰ τὸν χαρετίσωμε μὲ χίλια διὰ ὀσπολλάτη.
Ἐμπρός κί' ἔμεις μὲς ὅσῃν Ἀδελφῆ
νὰ πάμε τὴν καινούρια,
κί' ἄς μᾶς φρονάξουνη πολλοί:
καλα σας ξυνητούρια.

**Ἡ δυὰς τῶν λιμαθῶρων
ἐμπροσθεν τῶν Ἀνακτόρων.**

Φ.— Τώρα, ποῦ μαῦρος δαίμων
μαίνεται ὅσῃν πολέμων
τὴν πλάσιν τὴν Μαινάδα.

Ἦλα χαρὴς βιολιὰ
ὅσῃν νέο Βασιλεῖ
νὰ κάνω πατινάδα.

Κί' ὄΡήγας ὁ πακοῦς σου ὅσ' τὰ χρόνια μας ἐκίστε
ἐφευγε ὅσῃ γιορτῆ του μὲς ἀπὸ τὴν Ἰθάκη.
Μᾶς λένε πῶς τὸν ἔχαις πιστὸν ὑπόδειγμά σου
σὲ πράγματα πολλὰ,
κί' ἐσκέφθηκες καλὰ
νὰ πᾶς εἰς τὴν Χαλιῖδα νὰ κᾶνης τὸνομά σου.

Πάντα νά τόν ἐνθιμήσαι
καί πιστά νά τόν μιμήσαι,
μή γὰ τίποτα λυποῦ.

Χαίρε χαίρε κι' εὐδαιμόνει,
καί ποτέ σου μή λησμονῆς
τόν παποῦ σου, τόν παποῦ.

Μή θέλεις δούλους Αὐλικούς
καί θεωρίας μήν ἀκούς
κἄτι κουφιοκεφάλων.

Ὅπου θαρροῦν ἀνώτερο
τόν Ρήγα τόν χειρότερο
πολιτικῶν μεγάλων.

Γέλα' στής κρηγιάς
αὐλοκόλακων κούφων
καί στέκα μακρῶά τους.

Αὐταίς ἢ θεωρίας
Βασιλοφρόνων μούφων
τρῶνε τοὺς Κορωνάτους.

Κι' ὄποιος εἶται βασιλεύει καί' στοὺς χρόνους τοὺς
[καλοὺς,
καί πρὸ πάντων' στοῦ πολέμου τὸν αἱματηρὸν αἰῶνα,
τοῦτους φαίνεται χρῆσθησ' τῆς κυρίας Μιχαλοῦς
καί δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ βλάκας μὲ Κορῶνα.

Δεῖξε κρίσι περισσή,
κι' ἂν σὰν ἀνδρῶπος καί σὺ
κάνης λάθος ποῦ καί ποῦ.

Ὅπως σάφρων θὰ φανῆς
ἂν ποτέ δὲν λησμονῆς
τόν παποῦ σου, τόν παποῦ.

Κι' ἐγὼ βλέπων τας τὸν Θρόνο
τοῦτο θὰ σοῦ λέω μόνο:
τόν παποῦ σου μήν ξεχάσης
καί ποτέ σου δὲν θὰ χάσης.

**Ἄνωστ' ἀστεῖα κ' ἐχωρατὰ
τοῦ Περικλέτου τοῦ φαφλατῆ.**

Π.— Τοῦ Θρόνου σὰν ἀνέβης τὰ σκαλιὰ
δὲν σοῦπαμ' ἕνα λόγο, Βασιλεῦ.
Ἐπ' αὐτούς τοὺς πολέμους ἔαλισθήκαμε
κι' ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ κάρου ποιηταί,
ἐν τοῦτοις ἂν ἀργὰ σὲ θιμηθήκαμε,
μὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Ἐβόραξε σεμνῶς, μετριοφρονῶς,
τόνομα τοῦ μεγάλου Μακεδόνας,
καί δέλωσ' Ἡρωικῆθες τῆς Θρόνου
θὰ σοῦ φρονάζουν δλοι: καί τοῦ χυμόν.

Στέκα ψηλά' στοῦ Θρόνο μὲ γνώσι κι' ἐξυτάδα,
κι' ἂν εἶναι περιστάσεις παρόμοια δειναί,
ὅμως θ' ἀκούς νά λέμε σὲ κάθε πατινάδα:
ὁ τοῦ ξυπνοῦ παποῦ σου ξυπνότερ' ἔγγονε.

Κι' ἂν γὰρ τοῦ Θρόνου τὰ δεινὰ
εἶσαι μικρὸς ἀληθινὰ
κι' ἀλάλητο πουλάκι.

Κι' ἂν λείπ' ἡπειρα κι' ἡ σπουδή,
ἀλλὰ δὲν φαίνεσαι παιδί
μὲ κούφιο κεφαλάκι.

Μιὰ Κορῶν' ἄς σὲ λαμπρόνῃ,
ἀλλὰ νάνα κι' ἄρσστη
σὲ ψυχροῦς καί θερμοαίματος.

Κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
νά μὲς λὲς Λατινιστί:
λαμπορέμους λαμπορέμους.

Ὅπως φέρθηκες ὡς τώρα νὰ φερθῆς καί τοῦ λοιποῦ,
καί ξυπνός καί σὺν κοιμάσαι
κάνε τρόπο νά θυμάσαι
τόν παποῦ σου, τόν παποῦ.

**Κι' ἄλλο' στοῦν Ρήγα μέλος,
συνέχεια καί τέλος.**

Φ.— Ἐγε σέψι καί δουλεῖα
τοῦτο μόνο, Βασιλεῦ,
νά πηγαίνης σὲ τομεῖς
κλήρης δόξης καί τιμῆς,
καί νά στέφης καλλιχάριζα
μὲ τῆς δάφνης τὰ κλωνάρια.

Θὰ σὲ μέθῃ, Βασιλεῦ,
τῆς καλλιχαριῶς ἢ στέφης
πῶς νὰ μεγαλοφρονῆς.

Κι' ἂν γαυγίζουε σκυλιὰ,
πλὴν ποτέ μὴ σοῦθ' ἡσπῆσις
κομματόρχης νά γενθῆς.

Ἄν ὅμως κατηχοῦμενος ἀπὸ καλῆς φαστήρας
δικῆ σου θέλῃς τῆ Βουλή, δικό σου καί τὸ κράτος,
τότε, Μεγαλειότατε, θὰ νίψωμεν τὰς χεῖρας
καθῶς τὰς ἔνιψε ποτέ κι' ὁ Πόντιος Πύλατος.